

Sovy na Huckromu (kaštánková výprava)

Sešli jsme se v pátek u vlaku v hojném počtu: Šali, Karel, pes a jedenáct dětí. Po nepatrném zpoždění přijel náš oblíbený dvoupatrák a my obsadili, jak je našim zvykem, vršek. Víta si ustal a odpočíval a děti se pustili do sladkostí, aby se s nim i nemuseli tahat. Cesta rychle ubíhala a brzy byly Dvorce. Od vlaku jsme šli delší (TO BYLO ALE ŘEČÍ), ale za to bezpečnější cestou. Hned pod pelhřimovským mostem jsme si dali pár vybíhaček, které nikdy nesmí chybět a pak už rovnou kolem trati a řeky na Huckrom. Jak jsme se blížili k chalupě, tak Evička s Barčou zahlédli, že někdo chodí po hradě a tak jsme se dohodli a naplánovali, že večer to půjdeme prozkoumat.... bojím, bojím....

Po příchodu jsme se přivítali s Hejsou, Zdendou, Helčou a Mončou, připravili ležení, večeři a šli si zahrát noční házenou. Se stmíváním hra postupně nabírala obrátky až plynule přešla do ragby. V nejlepším se má přestat, tak hurá na večeři.

Pak se hrálo městečko Palermo a jakmile se pořádně setmělo, byl čas vyrazit na obhlídku hradu, jestli tam opravdu někdo byl nebo jestli to jsou duchové. Kontrola hradu probíhala po jednom, od nejmenšího a každý svůj odvážný krok ztvrdil podpisem. Pro některé to bylo nejdelších 50m v životě. Zatím co tam se ploužili, jako by lezli na Mont Everest, tak zpátky běželi jako Ben Jonson a vydávali křik, jako když útočí indiáni. Po tomto, pro některé nadlidském výkonu, se šlo spát.

Ráno se spalo až do půl osmé, což nebývá první den zvykem (asi ám děti stárnou). Po přípravě snídaně a hygieny si vzal Karlos na starost rozcvičku a zabral se do ní tak, že děti padaly vysílením a hlavně už i hladý.

Když jsme se nasnídali, byl čas připravit oběd. Pustili jsme se do plněných knedlíků se salámem a se zelím. K Eliška s Eliškou a Barčou dokázaly, že se v kuchyni umí otáčet a tak cibule a salám se během chvíle smažily na pánvi. Přitom Helča nachystala bramborové těsto a pod Mončinou taktovkou děti plnily jeden knedlík za druhým a ve chvílce jich bylo 44ks.

Mezitím se už ale vraceli Víta s Kájou (kteří připravovali trasu) a s poštipanou Arinou (to je Kájův pes) od vos. Ano, i v takové zimě se vosy dokážou pěkně rozvášnit, zvláště, když je přejede traktor se sekačkou. Po ošetření Ariny jsme vyrazili na sportovnědovednostní procházku. Kutálení míče do vrchu, proskakování lana, skákání do výšky a trefování se šiškami na cíl jsme zakončili nejoblíbenější disciplínou a to je probíhání území s co nejmenším počtem zásahů šiškou. Vystřídali jsme se všichni, ale nepodařilo se určit vítěze, protože zásahů bylo tolik, že se to nedalo ani spočítat. Cestou zpět jsme si ještě zahráli „kafe“ což je velice oblíbená hra, zvláště pro ty drsnější (kdo nezná, tak děti vysvětlí, případně foto napoví).

Po příchodu už nás čekala gulášovka a výborné, dětskými ručičkami vyráběné, knedlíky se zelím. Znaveni sportem a obědem, jsme ulehli k obědovému odpočinku. To ale netrvalo dlouho a už se chystal baseball. Tým Víťovců zásluhou odpalovače Štěpy převálcovoval tým Karlovců i přes vynikajícího lapače vzduchu Jiříka (možná to bylo tím, že si po ó zdířiml) a nic na tom nezměnil ani Šali, který sice mohl dát ameriku, ale na rozdíl od mladšího Karla zkolaboval na třetí metě a dál už mu dech nestačil (do příště musí zapracovat na fyzice). Tu ale má dobrou Luky Kuky, který odehrál dopoledne čtyři fotbalové zápasy a přesto přijel ny výpravu, kde dal baseballový turnaj a teprve potom se svalil do spacáku a spal tři hodiny jako dřevo. Možná by spal ještě déle, kdyby ho Monča nešla vzbudit).

Po zápase proběhla příprava hradního ohniště na večerní oheň a nošení dřeva do hradu. Když děti naznaly, že už je dřeva dost, šlo se chystat pizzu k věče. Ve dvojicích si ozdobily každý svou nejlepší pizzu na světě a než je Monča všechny upeče, tak se šlo k ohni. No tedy spíše k ohništi se dřevem, nějak se zapomnělo na otýpku, kterou by se to vlhké dřevo podařilo zažehnout. Po drobných rozepřích, kdo za to může, se za pomoci toaletáku jakýmsi zázrakem podařilo oheň zažehnout. V chalupě se Monče dařilo podobně. Sedm pizz a jedna trouba, která se ne zahřát. Naštěstí tam byl

Zdenda se Šalim, kteří ji střídavě zhasínali a otvírali. Takže když přišly děti poprvé, že už mají hlad, byla hotová první pizza. Zahnali jsme je zpět k ohni a doufal, že to stihneme upéct než nás vezmou útokem. U ohně se ozývala více a více hlasitější kručení jedenácti bříšek a útoky na chalupu byly čím dál tím častější a agresivnější. Monča dělala co mohla: předpékala, dopékala a různě kombinovala. Při vyndání poslední pizzy z trouby byla chalupa dobytá. Byla to ta nejlepší pizza v životě a neviděl ani připeklý pečící papír ani to, že trošku křoupe.

S plnými břichy se vrátila spokojená nálada a my se pustili do vázání uzlů. Liščí, lodní a ambulanták zvládli do chvilky všichni a ti starší ještě přidali škoťák, dračí smyčku a rybářskou spojku, než se dobrovolně odebrali na kutě.

Ráno se vstávalo o půl deváté a děti si dokonce potichu povídaly a nedělaly žádný brajgl, jen aby mohli ještě ležet. Tedy kromě Kelišky, ranního ptáčátka. Ta byla již dávno vzhůru a pomáhala se snídání. Jakmile byla snídanečková hotová, zazněl povel k vstávání. To bylo řeší a přemlouvání, ale nic naplat, čas letí a vlak nečeká.

Po snídání jsme si sbalili, poklidili chalupu, umyli nádobí, nanosili dřevo, našťípali třísky, zametli zápraží a terásku, Monča nezapomněla ani na všechny záchody a ještě zbyl čas na prohlížení starých alb. Byla sranda vidět Káju, když byl v jejich věku a ostatní o 15 a více mladší. Trošku i záviděli kolik bylo tenkrát sněhu a co se kdysi hrálo za hry. Keliška: „, Takový hry mi už asi nikdy nezažijeme...“

Ale dost snění, nástup, rozdání cancátek a jak jinak než z kaštánků. A protože máme dost času, tak půjdeme delší, ale hezčí cestou. Dost času bylo tedy jenom než se Monča zeptala DandyKšandy, kde má bundu. „Nevím.“ zazněla známá odpověď. „Včera večer jsem ji měl“, „neměl“ tvrdí ostatní. Tak se rozdělujeme, Karel s Víťou jdou po stopách včerejší vycházky a my ostatní napřed. Na louce za koňákem počkáme a dáme svačku, už jsme přeci čtvrt hodiny na cestě. Ani nedojíme a už vidíme Káju s bundou (byla zapomenuta při pozorování mraveniště). Z cesty k našemu oblíbenému hernímu lesíku nad zastávkou, nás odklonil stoh z balíků slámy. Podlehli jsme prosebným očím a pod podmínkou nenápadného chování svolil. Když nás viděl a slyšel celý Hubenov a vyrazil k nám traktor, organizovaně jsme začali ustupovat a mizet.

Pomaloučku jsme pokračovali dál v cestě, až nás trošku zrychlil Keliščin nápad, hodit do posedu s vosami kámen... V lesíku jsme si bohužel nestihli nic zahrát, protože neradi běháme na vlak na poslední chvíli. Na zastávce jsme byli s předstihem, rozdaly se tatranky, je to přeci nejméně třičtvrtě hodina od poslední svačiny a já mrknul na jízdní řád. V tu chvíli by se ve mne krve nedořezal, vlak jezdí jen ve všední dny. To přece není možné, jezdíme s ním pravidelně, hlavou mi proběhly všechny vlaky, které jsme dobíhali i ty co nám o víkendu na zastávce nezastavily. Ale to už se ze zatáčky řítí náš vlak (chyba v jízdním řádu). Naše šňůra poklidných návratů nebyla přerušena a rodiče na nádraží se opět dočkali svých ratolestí.

Byl to nádherný podzimní a přesto slunečný víkend plný her, poznání a dobrodružství.

Tak to bylo a tak to je a kdo tam byl, tak ten to ví.

za ŠaKaRZe Šali